

1. וְדָנִיאל בָּעָא מִן
מַלְכָּא וּמָנִי עַל עֲבִדְתָּא
דִּי מְדִינַת בָּבֶל לְשִׁדְרָךְ
מִיִּשְׁךְ וְעַבְדֵּי נְגוֹ דְּדָנִיאל
בְּתַרְעֵי מַלְכָּא:

דניאל ב מט

(א) גמ' תחומא מעירוזיה
אמר ליה בהדיא אן
סהדי:

בגמ' ר"י בן בבא מתיר
בעבדים. ע"ן לקמן דף
עט ע"ב תוס' ד"ה וע"י
אשמו:

הא לא שמעי לי
שמעתיא. דרב יוסף
תלמידו דרב יהודה שהו
תלמיד של רב ושמואל,
וחלה רב יוסף ונעקק
תלמודו וכסהי שומע
יממרא דרב ושמואל ואינו
לזוזר לזותה שמועה
מתמיה ולא תלמידו של רב
יהודה איז ולא אמר לי
שמועה זו, ואבי תלמידו
מזכירו (נדה לט. ע"פ נדרים).

[illegible]

מקום פיסא. שהוא אוכל סם: קייפון. שומרי מאנים השטוחים
בשדה ליבן לקציעות: בזמן שדרן לנין צעיר. במקום שאוכלין
אע"פ שקדש עליהן היום בשדה יש להן מן העיר אלפים לכל רוח
וכל העיר להן כד' אמות: בזמן שדרן לנין בשדה. אע"פ שאוכלין
בשדה אין מודדין להן אלא מן השדה:

ה"ג דאי ממטו לכו ריפסא להסם
טפי ניהא לכו. הואיל וזכרינן לשמור
שהרי ישינים שם כל הלילה: לא שמיע
לי הא שמעתא. דלמחר רב מקום
פיתא גורס. רב יוסף חלה ושכח
תלמודו וזהא אצוי תלמודו מוכריהו:
מקבלת פרה. וכל אחת יש לה דירה
לצדה עמו בחצר: אוסר בעצדים.
שאינן נמשכין אחריה: בפרע מלא.
בדימ שהוא חשיב ליה בפרע מלא:
תלמיד אלל רבו. דר עמו בחצר
ומקבל פרס הימנו מאי: דרב זי
ר' חייא. אטקיה מקבל פרס מר ר'
חייא: א) טהקום אחר. לחצר אחרת:
אצוי. לא שמיע ליה ההיא ממתיתא
דתיא לעיל [דף עב:] ה' שגבו את
עירובין. אי נמי שמיע ליה ומביעא
ליה הלכתא מאי משום דלוקימנא לה
בפלוגתא: והא אחין. דמתניתין
קבצו את עירובין דמי דהא קמני
אם אין עמיהן דירין דירין זרימין
לערב: הכא במאי עסקינן דאיכא
דירין בדיניהו. ומוליכין דמתניתין
אפי' בחצר שלהן קאמר שמעריבין
עם דירין שעמיהן: דמנו דהני
אסרי. והזקיקוהו לעירובי הני נמי
אסרי איש עבד ואחיז שתי חצירות
ופתח ביניהם ובלו אלז עירובין
לעצמן והותרה חצירן ואלו לעצמן
והותרה חצירן או שדרין בחדת מהן
אז ובניו בלא דירין אחרים ובאו
לערב זו עם זו הואיל ואין אוסר
עליהן וליכא מגו אחד נעשה שליח
לכולן דיקא נמי דטעמא משום מגו
דקמני ואז שאלו עמיהן כו' הא יש
עמיהן דאיכא מגו דמירין וטעמא
דרישא משום דירין הוא: בבאגא.
בית אוספרא בבקעה: בייס. לנים:
בני רב. בית המדרש ובתוך אלפים
אמה הוא: מבאגא משחין לכו.
אלפים לכל רוח ולא מצי רב דבחר
פיחא אזלינן או דילמא מקום לניה
גורס: בבאגא אלן סבדי. הואיל
והוא כריך ללכת מחר לאותה הרוח
אי הוה ליה הלילה הוה בית דירה
ללון במקום עירוב טפי הוה ניהא
ליה: ה"ג דאי מייסי ליה ריפסא לבי
רב טפי ניהא ליה: האז ובנו הרב
ותלמודו כדבס דמו. לענין שני
חצירות זו לפנים מזו ודרישן רגל
הפנימית על העליונה ותנן במתניתין
[למקם עה.] אם היו של יחידים שיחיד
דר בפנימית דהויא רגל המותרת
במקומה אינה אוסרת שלא במקומה
ואם של רבים ולא עירבה פנימית
לעומתה דהויא רגל האסורה במקומה
אוסרת על החלונה אפי' עירבה

הדר פרק ששי עירובין

עג.

וּדְרִינְיָאָל בִּתְרַע מִלְבָּא. פִּי ר"ח וְסוּמֵןן צָבָא שְׁעָר תְּרַע שְׁעָר
פִּי רְבִי יְהוֹדָה בֶּן צָבָא הוּא מְמַיר צַעֲדִים וְצָבָא וְתַרְע
הַכֹּל שְׁעָר נִרְאָה דְּמִייתִי קָרָא לְסוּמֵןן וְלַתְּרַע לְדַבְּרִיו:
בַּעַא מִינִיהּ אֲבִי מַרְבֵּה חֻמְשָׁה שְׂנַבּוּ צִירִיבֵּן ב'ו'. וְשַׁע"ג לְדֹחֵי
דִּיעַ לְהֵאֵר צִירִיבֵּן לְדַעֲלֵי דֹחֵי בְּסוּף

פרק מי שהולאיוהו (לעיל דף מט):
פריך מינה לרבה דקאמר ליה לדידך
קשה לשמואל קשה גבי עירובי שמים
קיין לא שאל כאן לרבה אלא כדי
להקשות לו ממנתינן:
ברכים דמו או ביחידים דמו.
פי' צונטרס לענין צ'

חלירות זו לפנים מוזה דתן בספק פירקין ואם היו של יחידים אין צריכין לערב ומציעא ליה אם אב וזנו דרים בפנימית אי חשיבי כיחידים או כרבים תימה לר"י דממתים שמעינן ליה דמוכחא דאין אב וזנו אוקרים זן על זו וזיון דלא אסרי אסר כן הויא לה רגל המותרת במקומה ואינה אוקרת שלא במקומה דהיא טעמא דיחידים אין צריכין לערב וי"ל דמקבלי פרס מציעא ליה ותספקא ליה אי מתני' בסמוכין על שלחן אביהם ממש והתם הו"ל דאין צריכין לערב כשאין עמם דיורין דלהי קאת מן סממוכין צפת אע"ג דמקום לינה גורם אצל מקבלי פרס אע"ג דאין עמם דיורין צריכין לערב או דילמא מתניתין במקבלי פרס כדאוקמא רב דאמר התם מקום פיתא גורם ומימי ראייה מצרימא דסתם האב וזנו הרב ותלמידו מקבלי פרס ויניהו כיון שישנים צביהם היכא דלא קתני דהיא אכולין על שלחן אביהם ומיהו לא משמע כלל לומר כן ונראה לר"י דמציעא ליה דליכא בכל המצוי אלא אב וזנו או הרב ותלמידו דבתים וחלירות שלהם פתוחין למצוי וזיון שכל המצוי שלהם משתכחם תורת עירוב וקמציעא ליה נמי דאם תימני לומר אין צריכין לערב מצוי שלהם נותר בלחי וקורה או לא:

אחא

ר' אֵין צְרִיכִין לַעֲרֹב שְׁמַע מִינָהּ בְּעָא מִינִיהּ רַב חֵיָא
 י בִּי רַב דְּאֵכְלִי נְהָא בְּבִאנָא וְאוּתוּ וּבִיחֵיתִי בְּבִי רַב
 א מְבִי רַב מִשְׁחִין לְהוּ אוּ מְבִאנָא מִשְׁחִין לְהוּ
 בִּי רַב וְהֵרִי נוֹתֵן אֶת עֵירוּבּוּ בְּתוֹךְ אֲלָפִים אִמָּה
 מִשְׁחִין לִיהַ תְּחוּמָא מְעִירוּבִיָּה ⁽⁶⁾ בְּהוּא אֲנִן סְהָדִי
 הוּא אֲנִן סְהָדִי דְּאִי מִיתֵדֵר לִיהַ הֵתֵם נִיחָא לִיהַ
 מִיִּיתוּ לְהוּ רִיפְתָא לְבִי רַב נִיחָא לְהוּ טְפִי בְּעִי רְמִי
 אַב וּבְנוּ הֶרֶב וְתִלְמִידוּ כְּרִבִּים דְּמֹו אוּ כִיחִידִים
 אוּ אֵין צְרִיכִין עֵירוּב מְבִי שְׁלֹהֵן נִיתֵר בְּלַחֵי
 לַחֵי וְקוֹרֵה א"ל תְּנִיתוּהָ י אַב וּבְנוּ הֶרֶב וְתִלְמִידוּ
 דִּין הָרִי הֵן כִּיחִידִים וְאֵין צְרִיכִין לַעֲרֹב י וּמְבִי
 ה: **מִתְנִי** חֲמֵשׁ חֲצִירוֹת פְּתוּחוֹת זוּ לְזוּ וּפְתוּחוֹת
 לֹא נִשְׁתַּתְּפוּ בְּמְבִי מוֹתֵרִין בְּחֲצִירוֹת וְאִסּוּרִין בְּמְבִי
 וְאַם

עצמם: **יִשְׂרָאֵל בְּנֵי וְקוֹרָה**. דק"ל [ה]. אֵין מְבוּי נִתֵּר בְּנֵי וְקוֹרָה עַד
זִידִים דְּמוּ הֵבֵא מִי חֲשִׁבִין שְׁמֵי חֲזִירוֹת חֹמֶת שֶׁל אֵב וְחֹמֶת שֶׁל בֶּן
ר בְּנֵי וְקוֹרָה.^א לְעֵבֶר חֲזִירוֹת וְאֵע"ז דְּלֵאֵין קְרִיבִין מִ"מ פְּתוּחוֹת לוֹ:
אָף מִזּוּ לוֹ: וְאִסּוּרִין בְּמִצְוֵי. דְּלֵאֵין סוֹמְכִין עַל עִירוֹב בְּמִקּוֹם שְׂחִיף:
וְאִם

משום (דמשכניס) [דשוכניס] על פתח אדונייהם וכאילו מקום אכילתם ומקום שינה שלהם שם. וסימ' ודניאל בתרע כלומר דניאל בשער המלך מקבל פרס היה, ופיתתה ולינה בביתיה הוה וכתוב ביה ודניאל בתרע מלכא. כלומר כאילו

עין משפט
גר מצוה

עו א מיי פֿד' מדי
 עירובין הל' א סמו
 עשין דרנבן א טושיע' א"ח
 סר שע קטף ה:
 עז ב טור א"ח סר מט
 צ"ב:
 עז ג ד מיי שם הלכה ה
 ו טושיע' א"ח סקפו ו:
 עז ה מיי פֿד' מדי
 עירובין הלכה ו
 ו טושיע' א"ח סר מט ס'ו:
 פ ו מיי פֿד' מדי מלמלות
 עירובין הלכה ז
 ו טושיע' א"ח סר שע סקפי
 ג:
 פז ו טושיע' א"ח סר
 שקל סקפו ו:

[illegible]